

Seslerin Arasında

— çitlembik · 07 Nisan 2026

SESLERİN ARASINDA

5 Nisan 2026

H. Çiğdem Deniz

Neyse efendim... Eskişehir'den dönüşümüz cuma. Ertesi gün yemek, çamaşır işleri derken telefonda annemle konuştum; gelmek istiyorlarmış ama Pazar günü annem, "Gelemiyoruz, baban hasta," dedi. Öksürükten uyuyamamış babacığım... Engin kahvaltı sofrasında tavşan kanı çayını yudumlarken, "Git," dedi, "hazırladığın yemeklerden de götür." Başımı sallayıp, "Tamam," dedim, kelimeler boğazımda düğümlenmiş gibi.

Kapının otomatına basması neredeyse ritimsiz bir gecikmeyle gerçekleşti. Zor duyan kulaklarının azizliğine bazen takılıyorum; kapı zili, televizyondan gelen seslerin arasında arı vızıltısı gibi kayboluyor. Telefonu devreye sokuyorum; yoksa kimse duymuyor, titreşip duruyor oracıkta. İçimden sessiz bir nefes geliyor; her şey normalmiş gibi, ama aslında her şey biraz kırılğan, biraz belirsiz...

Annem bıkkın ve yorgun... O ela gözleriyle şaşkın şaşkın bakıyor bana; geleceğimden habersizler. Sevindiler, çok sevindiler...

Babamın öksürükten daha çok, o hırıltılı nefesi dikkat çekiyordu; göğsü sanki sessiz bir savaşın içindeydi, kanlı filan değil; yavaş yavaş, usulca tüketen bir türden... Nefes alıyor ama yetmiyordu sanki; verdiği her nefes uzuyor, sesi dar bir yerden geçer gibi hırıltıyla çıkıyordu.

Mutfağa geçtim, biraz hasretlik giderdikten sonra bunları anlatmak istemiyorum; çünkü yazarken bile içim tükenecek, biliyorum... Annem bir sandalyede, babam gelip "Ben nefes alamıyorum," diyor hırıltılı bir sesle... Cümleleri yarım kalıyor, kelimeler nefesine yetişemiyor. KOAH krizi apaçık kurulmuş baş köşeye...

Böyle kritik anı daha önce de yaşamıştım; yıllar önce izne geldiğimiz bir yaz tatilinde. Deneyimlerle insan nasıl bir yön çizeceğini tayin edebiliyor. Sakinliğimi koruyuşum, anlık ama planlı hareket edişim ise bu yazıda kendime küçük bir övgü olarak bir kenarda kalsın...

Ortanca kardeşim Mine'yi arayıp ambulansı çağırmasını söyledim. Tosbağa gözlüm, bu işin üstesinden gelirdi. Bu arada ben de babamı hazırlıyor, annemi ikna etmeye çalışıyordum. Oturma odasının penceresini açıp doğru nefes alabilmesi için uğraşılıyor, Mine'nin geri dönüşlerine göre hareket ediyordum.

"Ablacığım, ambulansı karşılamayı istiyorlar," demesiyle bir kat aşağı indim. İlbaharın yeşilini barındıran bahçeden hızla geçtim; erik ağacının meyve verip vermediği bile anlamını yitirmişti. Bekliyordum...

Bir kuş kanat çırpıttı yakınımnda. Sokaktan geçen arabaların lastik sesi asfalta sürtünerek uzadı gitti. Bir bisiklet zili çaldı, ince ve kısa... Hepsi bir anlığına kulağıma dolup dağıldı.

Durakta bekleyen insanların bakışlarını yakaladım; kimi telaşlı, kimi meraklı, kimi ise kendi gündemiyle meşguldü. Aralarında kısa konuşmalar duyuyordum; "Ne oluyor?" diyen bir ses, "Sanırım hasta biri var," diyen bir başkası... Seslerin arasından bir an ayrıldı: ambulansın sireni, derin ve keskin, tüylerimi ürpertti.

Zaman o an uzayıp inceliyordu; sesler çoğalıyor ama hiçbir şey yaklaşmıyordu sanki...

Sonra... içlerinden biri ayrıldı.

Ambulansın sesi.

İşte geliyor ambulans... Sağ kolumu kaldırdım, telaşla kendimi gösterebilme çabasıyla elimi salladım. Gördüler...

Ne çok şey için el sallarsınız, değil mi sevgili günlük?

Bir gidenin ardından, bir geleni karşılamak için...

Bazen uğurlamak, bazen çağırmak için...

Ve bazen de, tıpkı şimdi olduğu gibi, çaresizce “buradayım” diyebilmek için...

Onlara yolu gösterirken, emin adımlarla yürüyüşlerindeki tanıdıklık hissini bir kez daha hissettim.

Zaman eğrilip bükülürken komşular geçiyor yanımdan. Gülümsüyorum... Ben rollerimi daha kundaktayken öğrenmiştim. İlk önce kıcıma bir şaplak indirmişti ebem; sonra ağlamayı öğrenmiştim, avazım çıktığı kadar. Annemin göğsünde ilk karnımı doyurduğumda gelen o huzur... Ardından sırtımı sıvazlayıp tıp tıp, ölçülü vuruşlarla gazımı çıkarmıştı. İşte o an, ilk gülücüğümü kondurmuştum yüzüme...

Haksız mıyım, sevgili günlük?

Ve sevinçle, doğru anahtarı ilk hamlede buluşuma sevindim. Anahtarı dış kapıya sokuyorum; sanki o dönüş asırlar, yüzyıllar geçmiş gibi uzadı, uzadı...

Film karesi göz kırparak birden başka bir sahneye geçer ya, işte öyle... Babamın izole bantla birleştirdiği o filmler geldi aklıma. O kocaman film makarasını yüklenip, gürültüyle makinaya takışıyla başlardı gösteri. Sonra yine kopardı film, tam aynı yerden... Islıklar, yuhlamalar, belki birkaç argo söz dökülürdü seyircinin ağzından.

İşte böyle çıktık merdivenleri. Ayaklarına mavi galoş giydiler.

“Tansiyon? Damar yolu... Amcanın rahatsızlığı var mı?” diye sordular. Karşı komşu geldi; şaşkın, üzgün... Esmer yüzü solgundu. “Buyur, otur,” dedim. Zaten hep koordine ederim demiştim; istemedi, ayakta kaldı.